Narastające zagrożenie, tom IV

Narastające zagrożenie

Tom IV

Autor:

Lathenil ze Słonecznej Twierdzy

Poniżej przedstawiono relację Lathenila ze Słonecznej Twierdzy, altmerskiego uchodźcy z wyspy Summerset, który przybył do Cyrodiil w pierwszych latach czwartej ery. Twierdzi on, że nie uciekł w związku z Kryzysem Otchłani na Summerset, ale raczej umknął przed „gęstniejącym cieniem Thalmoru kładącym się na mojej ukochanej ojczyźnie".

Lathenil zachowywał się bardzo emocjonalnie, delikatnie to ujmując, a niektóre z jego oskarżeń pod adresem Thalmoru graniczyły z szaleństwem. Może właśnie dlatego jego płomienne ostrzeżenia oraz jawna krytyka Thalmoru i Aldmerskiego Dominium nie znalazły posłuchu, lecz historia przynajmniej częściowo przyznała mu rację.

Praxis Erratium, cesarski historyk



ni Morrowind, ani siły Cesarstwa w Czarnych Mokradłach nie pozbierały się jeszcze po nieszczęściach Kryzysu Otchłani i zniszczenia Vvardenfell, kiedy Thalmor podburzył Argonian do organizacji powstania na wielką skalę. W ręce Argonian wpadły Czarne Mokradła i południowe Morrowind, ale na szczęście również Thalmor utracił posiadany wpływ na jaszczurowców.

Tymczasem Thalmor umacniał kontrolę nad moją ukochaną ojczyzną.
Prawie dekadę machinacji zajęło mi dotarcie do Ocato. Okazywał większe od większości zainteresowanie tym, co miałem do powiedzenia na temat Thalmoru. Być może dlatego, że sam był Altmerem i dostrzegał zagrożenie. Niedługo później Ocato został zamordowany na zlecenie Thalmoru.

Morderstwem Potentata Ocato rozpoczęło się Interregnum Korony Burzy. Rada Starszych podzieliła się, co na wiele lat zaowocowało konfliktami wewnętrznymi, intrygami i zdradzieckimi atakami. Wielu przypisywało sobie prawo do Rubinowego Tronu. Większość z nich była pretendentami do korony, kilku miało zasadne prawa, inni zaś byli brutalnymi tępakami, którzy sądzili, że za wszystkie potrzebne prawa wystarczy im siła rąk. Przez okres bezkrólewia nad Cesarskim Miastem kilka razy zrywały się gwałtowne, nienaturalne burze, których centrum było zawsze nad Wieżą z Bieli i Złota, jakby to dziewięć bóstw wydawało swój osąd.

Korzystając z zamętu, który ogarnął Cesarstwo, Thalmor nie ociągał się z działaniem i obalił prawowitych królów i królowe Altmerów. Pamiętam odrazę i przerażenie, które zdjęły mnie, gdy dotarły do mnie wieści - że w mojej ojczyźnie zapanował ten obłęd. Wielu członków mojej rasy, niegdyś tak dumnej i wspaniałej, opowiedziało się za tym szaleństwem!

Wówczas na wyspie Summerset doszło do pierwszego z wielu pogromów. Mordowano każdego, kto „nie miał w żyłach krwi Aldmerów". To też dobre usprawiedliwienie czystki dysydentów - Thalmor nigdy nie przepuszczał takich okazji.

Po siedmiu długich i krwawych latach Interregnum Korony Burzy dobiegło końca, gdy po koronę sięgnął coloviański wódz Titus Mede. To kwestia akademicka, czy miał do niej prawo, czy nie. Bez Titusa Mede Cesarstwo nie istniałoby dzisiaj. Okazał się sprytnym i kompetentnym przywódcą, tak że Skyrim zatwierdziło jego władzę.

Wysiłkiem cesarza Titusa Mede Cesarstwo odzyskiwało stabilność, dlatego też ponowiłem starania, by ostrzec je przed zagrożeniem ze strony Thalmoru. Po raz kolejny

Thalmor uprzedził mnie i uderzył, zanim zrealizowałem swój zamiar - kolejny przewrót, tym razem w Puszczy Valen. Cesarstwo nie było przygotowane na podstęp Thalmoru.

Niektórzy twierdzą, że połączone siły Altmerów i Bosmerów znacznie przeważały nad wojskami Cesarstwa, ale to farsa. Thalmorczycy wygrali tę krótką, krwawą kampanię, nim polała się pierwsza krew. Czekali, obserwując przeciwnika, wybrali czas i miejsce ataku. Thalmor był w stanie uderzyć pełną siłą swojego niewielkiego kontyngentu Altmerów i Bosmerów na każdą z kilku twierdz Cesarstwa.

Wbrew opowieściom generałów Cesarstwa Thalmor nie miał do dyspozycji wielkich zastępów. Miał lepszych szpiegów i bardziej mobilne wojsko, które potrafił jak najlepiej wykorzystać. Takie właśnie zagrożenie przedstawia sobą Thalmor! Jest okrutny i bezlitosny, ale nie głupi! Jest podstępny i subtelny, a do tego bardzo cierpliwy.

Za jednym zamachem Thalmor zdobył strategiczny punkt oparcia na kontynencie Tamriel i zapobiegł wszelkim potencjalnym próbom najazdu Cesarstwa na wyspę Summerset i obaleniu thalmorskiej tyranii. Jednocześnie zajął dogodniejsze miejsce, by w dalszym ciągu obserwować Cesarstwo i czekać. Zarazem wskrzesił też Aldmerskie Dominium i jego przymierze z Bosmerami z Puszczy Valen!

Przez następne dekady o Thalmorze ucichło - to jednak nie koniec, lecz dopiero początek. Thalmor rośnie w siłę i umacnia swą władzę nad sercami i umysłami Altmerów. Być może Cesarstwo chce wyprzeć z pamięci Thalmor, który tak uraził jego dumę, ale on wciąż czyha. Knuje. Obserwuje. Czeka.

Podczas gdy Cesarstwo z zadowoleniem zabezpiecza nieistotne zakątki swoich rozległych posiadłości, zagrożenie ze strony Thalmoru stale rośnie. Od czasów Potentata Ocato

nikt w Cesarstwie mnie nie wysłuchał. Błagam wszystkich obywateli tego sławetnego Cesarstwa, by rozważyli moje słowa! Thalmor trzeba powstrzymać, nim będzie za późno.

***

Niedługo po tym, jak Lathenil ze Słonecznej Twierdzy opłacił z własnych środków druk i rozpowszechnienie tych ksiąg po całym terytorium Cesarstwa, i jego spotkał nagły koniec. W świetle wydarzeń po jego śmierci musimy brać pod uwagę, że został zamordowany przez thalmorskich skrytobójców.

- Praxis Erratuim, cesarski historyk

Narastające zagrożenie, tom IV

FormId	skyrim.esm:0ED5F7
Owning plugin	skyrim.esm
Local FormId	0ED5F7
Editor ID	Book2CommonRisingThreatV4
Inventory image	(none)
Menu art	HighPolyBookLarge02
Value (gold)	6
Type	Book or tome
Weight	1
Can be taken	Yes
Teaches	(none)
Inventory description	(none)
Keywords	VendorItemBook
Locations	1247
Leveled lists	12
Scripts	0

© Bethesda Softworks LLC and the authors of the mods in the load order.
Exported and generated with SkyrimSourceExporter.